

[Madsen-Mygdal.]

at der klæber betydelige Mangler ved Loven, og navnlig at den indeholder visse Bestemmelser, der gør den alt for stiv og uhaandlerlig overfor de stærkt varierende enkelte Tilfælde, som Forholdene frembyder. Vi gjorde ved Lovens Vedtagelse opmærksom paa, at adskillige af de Ændringer, der her i Tinget indførtes i det oprindelige Forslag, vilde have denne Virkning, og det er desværre i fuldt Maal blevet bekræftet. Vi stiller derfor Forslag om, at nogle af disse Ændringer udgaar, ikke for at rejse en gammel Diskussion paa ny, men fordi vi anser det for at være nødvendigt. Vi foreslaar saaledes, at Bestemmelserne om, at der i de enkelte Tilfælde skal kræves Kaution, og at de i Akkorden deltagende Fordringer altid skal nedsættes med mindst 70 pCt., udgaar. Den sidste Bestemmelse virker i høj Grad uheldig derved, at den egentlig kun muliggør Akkord i de Tilfælde, hvor der er stiftet Gæld ud i det helt urimelige, medens den Landmand, hvis Gæld vel overstiger de tilstedeværende Værdier, men dog ikke i særlig høj Grad, udelukkes fra Akkord, skønt han maaske var den, der først havde fortjent det offentlige Støtte. Dertil kommer, at denne Bestemmelse har bidraget til, at der hos Købmænd og Haandværkere er opstaaet en vis Uvillie mod Loven. I og for sig er Kreditorerne frit stillet og kan nægte at gaa ind paa Akkord, og Formaalet har fra Lovgivningsmagts Side været ikke blot at hjælpe den kriseramte Landmand, men ogsaa at støtte Kreditorerne i saadanne Tilfælde, hvor Fordringerne ved Tvangsauktion helt vilde være tabt. Men et saa rigoristisk Forlangende som, at Fordringen i alle Tilfælde skal nedsættes med mindst 70 pCt., virker uheldigt. Den Købmand, der har leveret f. Eks. Foderstoffer eller Gødning, og den Haandværker, der har bygget f. Eks. en Svinestald, har et Tilgodehavende, der bør respekteres i saa høj Grad som overhovedet muligt; men det sker ikke ved at fastsætte en saa stor Nedskrivning under alle Omstændigheder.

Endvidere har vi foreslaaet, at Ejendomsskylden ikke benyttes som Grundlag for Laaneværdiens Fastsættelse. Med den Ændring, som dette Tings Flertal fik indført, at alle Laanebevillinger skal endeligt afgøres af det under Landbrugsministeriet nedsatte Udvalg — og det er en Bestemmelse, som vi ikke mere skal gøre Indsigelse imod —, vil der altid kunne gribes ind, hvis enkelte lokale Udvalg skulde gaa for højt med deres Værdiansættelser. Som Forholdene ligger i Øjeblikket, vil Amtsudvalgenes

Skøn meget godt kunne føre til en lavere, men ogsaa rigtigere Ansættelse end den, Ejendomsskyldvurderingen i Øjeblikket giver Udtryk for. Vi foreslaar dernæst at forhøje Laaneløbets Maksimumsgrænse fra 8 pCt. til 10 pCt. af Ejendomsskyldvurderingen, og jeg hørte med Glæde, at den højtærede Landbrugsminister i Gaar stillede det samme Forslag. Men vi ønsker ogsaa at stille Forslag om, at Maksimalgrænsen i absolutte Tal forhøjes fra 6 000 til 8 000 Kr.

Blandt de Betingelser, som skal opfyldes for Opnaelse af Laan, kunde vi endelig ønske, at Godkendelsen af det særlige Udvalg for Retskredsen skulde udgaa, fordi det har vist sig, at det i adskillige Tilfælde forsinker eller vanskeliggør Ordningen. Vi stiller dog ikke noget Forslag i saa Henseende, men vil gerne drøfte dette Forhold med den højtærede Landbrugsminister og de øvrige Partier her i Tinget under Sagens Behandling i et eventuelt Udvalg.

Derimod stiller vi Forslag om to Tilføjelser, som efter vor Formening vil betyde en væsentlig Forbedring af Loven. Den ene gaar ud paa, at i saadanne Tilfælde, hvor Skatterestancer fra forrige eller indeværende Aar udgør en Hindring for Akkordens Opnaelse, skal der med de paagældende Skattemyndigheders Godkendelse kunne foretages hel eller delvis Eftergivelse af saadanne Skatterestancer. Det forekommer os, at naar Staten vil yde finansiel Hjælp til Opnaelse af Akkord, burde en saadan Hjælp først og fremmest ydes netop gennem en saadan Skatteeftergivelse. Naar en Mand ingenting ejer og ingen Indtægt har, vil man, hvis det da ikke netop er en Landmand, hos hvem der er Pant i Ejendommen, i de fleste Tilfælde betragte Skatten som uerholdelig, og vi mener derfor, at man heller ikke overfor en akkordsøgende Landmand bør fastholde disse Skatterestancer og lade dem gaa forud for alt. Og det er jo netop disse Restancer, der i mange Tilfælde frembyder de største Vanskeligheder for en Akkords Opnaelse.

Ved den anden Tilføjelse til Akkordloven fastsættes det, at naar en Begæring om Udlæg til Tvangsauktion er indgivet til en Dommer, skal denne omgaaende sende Begæringen til det stedlige Akkordudvalg, hvem det da paahviler gennem Tilvejebringelse af en Akkord, hvis der da foreligger Mulighed derfor, at afværge Retsforfølgning, og der gives hertil en Frist paa 6 Uger, i hvilken Tid Udlæg ikke kan finde Sted, idet der samtidig angives visse Forholdsregler til Forebyggelse af Mislig-